

CAPITOLUL 1

Casa din Oglindă

Un lucru era clar – pisicuța albă nu fusese vinovată: de vină era numai și numai pisicuța neagră.

Pentru că pisicuța albă tocmai se lăsa spălată pe față de pisica-mamă, așa că, vă dați seama, pur și simplu nu avusese cum să fi fost amestecată în toată tevatura.

Dar cu pisicuța neagră, pisica terminase mai de vreme, așa că, în timp ce Alisa ședea cuibărită în fotoliul cel mare, pe jumătate adormită, pisicuța asta începuse să se joace cu ghemul de lână pe care Alisa se chinuise să-l înfășoare și acum, iată, ghemul ei ajunsese o încâlcitură de fire înnodate, în mijlocul căreia pisicuța alerga în cerc, încercând să-și prindă coada.

— Ah, răutate mică ce ești, o certă Alisa și îi dădu un pupic, ca să-i dea de înțeles că n-o mai iubește. Am fost atât de supărată, Pisi, continuă ea, când am văzut ce năzbâtie ai făcut, că mi-a venit să te scot afară, în zăpadă! Și ai fi meritat-o, scumpici ce ești tu. Acum o să-ți fac lista tuturor poznelor tale. Număru' unu: azi-dimineață ai miorlăit de două ori în timp ce Dina te spăla pe față. Nu încerca să mă contrazici – te-am auzit cu urechile mele! Cum? Ți-a nimerit cu lăbuța în ochi? Păi e vina ta, pentru că ai ținut ochii deschiși. Număru' doi: ai tras-o pe Ghiocel de coadă de la farfurioara cu lapte pe care tocmai i-o pusesem înaintea! Număru' trei: mi-ai deșirat tot ghemul când nu am fost atentă!

— Asta înseamnă trei pozne, Pisi. O să-ți pun deoparte toate pedepsele pentru de miercuri într-o

săptămână. Ce-ar fi dacă cineva mi-ar pune și mie deoparte toate pedepsele? continuă Alisa, mai mult pentru ea decât pentru pisi. Ce-ar fi dacă fiecare pedeapsă ar însemna să mă culc nemâncată? Atunci ar trebui să nu mănânc cincizeci de mese deodată. Așa ceva, zău, nu m-ar deranja! Mai bine fără, decât să le mănânc pe toate deodată! (Alisa lăsa ghemul să cadă.) Pisi, tu știi să joci șah? Nu zâmbi, eu te-am întrebat serios. Adineauri, când jucam noi, te uitai de parcă ai fi înțeles, iar când am strigat „Șah!“, ai început să torci. Pisi dragă, hai să ne prefacem – să ne prefacem, doar – că suntem regi și regine. Ziceam că tu erai Regina Roșie, Pisi. Dacă te-ai ridica pe lăbuțele din spate și ți-ai încrucișa lăbuțele din față pe piept, ai arăta exact ca ea.

Și Alisa culese de pe masă Regina Roșie, să-i servească drept model pisicuței. Dar pisicuța nu voia cu niciun chip să-și încrucișeze lăbuțele cum trebuie. De aceea, ca s-o pedepsească, o luă și-o ținu în fața oglinzii, să vadă și ea cât e de ciufută.

— Și dacă nu te cumințești imediat, adăugă Alisa, am să te trec *dincolo* și-am să te pun în Casa din Oglindă. Hai să-ți povestesc despre Casa din Oglindă. Mai întâi, camera pe care o vezi prin sticla oglinzii. E la fel ca salonul nostru, numai că acolo toate lucrurile-s de-a-ndoa-selea. Cărțile lor sunt la fel ca ale

noastre, doar cuvintele sunt sucite. Știu asta pentru că am ținut o carte de-a noastră în fața oglinzii și am văzut că cei de acolo au ținut și ei o carte în dreptul ei, din spatele oglinzii.

Acum ajungem la coridor. Seamănă foarte mult cu coridorul nostru, numai că ar putea fi foarte

diferit. Vai, Pisi, ce nemaipomenit ar fi dacă am putea pătrunde în Casa din Oglindă! Hai să ne închipuim că se poate! Hai să ne închipuim că sticla s-a făcut moale ca un voal. Ia te uită, chiar se transformă într-un fel de abur, sub ochii noștri...

Alisa se trezi cocoțată pe placa semineului, deși nu prea știa cum ajunsese acolo, și – să vezi și să nu crezi – sticla chiar începuse să se topească.

În clipa următoare, Alisa trecuse deja dincolo și sărise pe dușumeaua camerei din oglindă. Privi în jur și observă că ceea ce se putuse vedea din vechea

cameră era destul de neinteresant, dar restul era cât se poate de diferit. De pildă, portretele atârinate pe perete de o parte și de alta a șemineului păreau să fie vii, iar ceasul de pe placa șemineului (în oglindă i se vedea doar spatele) avea drept cadran fața unui bătrân omuleț, care zâmbea cu gura până la urechi.

Pe jos, în fața șemineului, Alisa dădu cu ochii de câteva piese de șah și, cât ai clipi, se și lăsase în genunchi și le studia, sprijinită pe palme.

— Iată-i pe Regele Roșu și pe Regina Roșie, spuse Alisa, iar dincolo sunt Regele Alb și Regina Albă, așezați pe vătrai – și mai sunt și două Turnuri care merg braț la braț. Nu cred că mă aud și sunt sigură că nu mă văd.

Pe masă se auzi un chițăit. Alisa își întoarse capul la timp să surprindă un pion care se răsturnase și începuse să dea din piciorușe.